

คุณอรอนงค์นอนไม่หลับทั้งคืน เธอเอาแต่เสียใจร้องไห้ เธอหลับไปในเวลาใกล้เช้าแล้วมาตื่นเอาตอนเที่ยงแต่ก็ไม่ได้ขยับออกจากห้อง สาวใช้มาเคาะประตูหลายครั้ง บ้างก็มาตามให้ไปรับโทรศัพท์

“บอกเขาว่าฉันไม่อยู่

เธอร้องไห้อยู่อีกตลอดวัน ครั้นลูกๆ กลับจากเรียนหนังสือ เธอก็ไม่ยอมออกมาเผชิญหน้า

“แม่คะ... ทานข้าวค่ะ” อริยามายืนเรียกหลายครั้ง ทุกครั้งก็ได้ยินเสียงสั้นพรวดตอบกลับมาว่า

“แม่ไม่หิว แม่ไม่สบายอยากจะนอน”

เอมอมรถามอย่างกังวล “แม่เป็นอะไรหรือ”

“ไม่รู้”

เอมอมรกำลังมีเรื่องไม่สบายใจคิดหลบหน้าจากแม่อยู่แล้วเพราะกลัวว่าจะถูกซักไซ้เรื่องที่ไม่อยากพูด จนเวลเข้ามารายงานในวันรุ่งขึ้น

“คุณเอมคะ ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิงเป็นอะไรคะ ข้าวปลาไม่ยอมทาน ไม่ยอมรับโทรศัพท์ แล้วก็แทบจะไม่ออกจากห้องเลย เมื่อกลางวันออกมา นวลเห็นหน้าตาคุณผู้หญิงไม่ดีเลยคะ”

เธอไปเคาะประตูเรียก แต่ไม่มีเสียงตอบ

“แม่อาจจะกำลังหลับ”

หลังจากกลับมาเรียกใหม่อีกหลายครั้งมารดาจึงเปิดประตู เธอสะดุดใจที่ได้เห็นใบหน้าอิดโรยชอกช้ำบอกให้รู้ว่ามารดาผ่านการร้องไห้มาอย่างมากมาย เธอถามอย่างหวังใย

“แม่คะ...แม่ไม่สบายหรือคะ”

คุณอรอนงค์หลบตา น้ำเสียงเรียกเบาสั้นเครือ “ลูกเอม...”

ลูกสาวแตะมือที่ใบหน้าเนื้อตัว “ตัวไม่ร้อนเลยนี่คะ”

“แม่ไม่ได้เป็นไข้....”

“งั้นแม่เป็นอะไรคะ แม่ไม่สบายใจใช่ไหม เรื่องคุณนิยมหรือเปล่า”

อีกฝ่ายชะงัก แล้วก็พยักหน้า “ลูกเอม... เข้ามาข้างในก่อน...”

เธอเดินตามงงๆ อีกฝ่ายกลับมีท่าที่อึ้งๆ แล้วกลับไม่ยอมพูด “แม่ไม่ได้เป็นอะไร หนูออกไปก่อนเถอะ...” เธอบอกแล้วก็ร้องไห้อย่างกลั้นไว้ไม่ได้

เอมอมร ตกใจ กอดแม่ไว้ “แม่คะ แม่บอกหนูได้ทุกอย่าง.....” เธอไม่ทันได้พูดจนจบ มารดาก็ปล่อยโฮ

“แม่อยากอยู่คนเดียว..!”

หญิงสาวจำใจต้องออกจากห้องมารดาด้วยความรู้สึกวิตกกังวล เมื่อพบอริยา สองพี่น้องก็ได้แต่เล่าสู่กันฟัง

“มีเรื่องกับคุณลุงนิยมกระมัง” อริยาออกความเห็น “ทะเลาะกันหรือ ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่เป็นอะไรมากหรอกนะพี่เอม อดีก็เลิกกันก็คุณลุงมีลูกเมียอยู่แล้ว เมียเขาก็ออกจะเป็นคนดัง”

เอมอมรเองก็คาดคะเนอย่างนั้น...!

แม้อย่างงีบตัวเงียบอยู่ในห้องเมื่อมีเสียงโทรศัพท์ดังเรียก นานมาแล้วที่เอมอมรไม่ยอมรับสาย ดังนั้นอริยาซึ่งอยู่ไกลกว่ากลับต้องวางงานเดินไปรับแทน พอเธอได้ยินเสียงทักทายก็รู้ทันทีว่าเป็นใครโทรมา

น้องสาวพูดคุยกุยพลงหัวเราะเรีงรำ พอเธอเดินผ่านก็ได้ยินเสียงหยอกเย้า เด็กสาวแกล้งซ่าเลื่องมอมาอึมๆ

“พี่เอมหรือคะ เขาไม่พูดกับพี่ลิตหรือคะ เขาให้อะสัญญาแล้วว่า จะไม่เคียวชัยเรียกเขามาพูดกับพี่ลิตอีก”

“อะ...” เธอได้แต่รู้สึกอ่อนอกอ่อนใจ ห่วงกังวลความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง ว่าเขาจะโกรธ เสียใจ น้อยใจอย่างไรหรือไม่

“อ้าว พี่เอมจะพูดหรือ” แม่ตัวดีฝ่ายนั้นหันมายิ้มกว้าง

เอมอมรลั้งเล บอกตัวเองว่าหากไม่ตั้งใจ เรื่องราวระหว่างเขากับเธอก็คงคาราคาซังไม่รู้จบสิ้น ไม่รู้ว่าจะได้เสียน้ำตาเสียจิตใจไปเท่าไรแล้ว มันจะเป็นอย่างไรต่อไป ขอให้เป็นเรื่องของชะตากรรมก็แล้วกัน เธอหันเดินหนีเฉยๆ

แต่ชลิตก็โทรศัพท์มาอีกในเวลาเช้า ถามวิงวอน

“เย็นนี้พบกันได้ไหมครับ”

เธอก็อยากพบเขา แต่เพราะกลัวว่าทั้งสมรัก คมกริช เพ็ญระพี

และบิดามารดาของเจ้าหล่อนกำลังจับตามองเธออยู่ จึงจำใจตัดรอน

“ไม่ได้หรอกค่ะ คุณแม่กำลังไม่สบายฉันต้องอยู่เป็นเพื่อน”

คุณอรอนงค์ได้แต่อาการทรุดลง ในวันหนึ่งเมื่อเออมมรกลับจากมหาวิทยาลัย เธอเห็นว่ามิดชิดคันหนึ่งกำลังแล่นออกจากบ้านไปพอดี มารดาของเธอหนึ่งหน้าซีดอยู่ที่ห้องรับแขก เออมมรถามอย่างแปลกใจ “ใครมาหรือคะแม่ มีอะไรหรือเปล่านั้นคะ”

คุณอรอนงค์มองลูกสาว สีหน้าเป็นทุกข์กังวล “ลูกเอม...” เธอพูดแล้วก็วิ่งไปอีกนาน

เออมมรนั่งลงข้างๆ โอบกอดร่างที่ทรุดโทรมลงไว้อย่างห่วงใย “ใครมาหาแม่คะ”

“ทนายความ” เสียงของคุณอรอนงค์แหบแห้ง

“เขามาทำไมคะแม่...”

คุณอรอนงค์ อ้าอึ้งอยู่เป็นครู่แล้วก็ร้องไห้ เออมมรทำอะไรไม่ถูก

“แม่คะ แม่มีอะไรไม่สบายใจ บอกเอมสิคะ”

“แม่ไม่ดีเอง...แม่ไม่ดีเอง...” เธอร้องไห้พูดอยู่อย่างนั้น

สังหรณ์บอกเธอว่ามารดากำลังเผชิญปัญหาร้ายแรง เธอจับมือ บางๆ ดุงมาแนบแก้ม “แม่คะ มีอะไรเกิดขึ้น แม่บอกเอมเถอะ เรา ต้องช่วยกันแก้ปัญหาเนะคะ”

“เอม...” คุณอรอนงค์พูดหลังจากที่ความตึงเครียดได้ถูกผ่อนคลายเป็น ลงไปจากการที่ได้ร้องไห้อย่างมากมาย เธอพูดอย่างตัดสินใจ

“แม่มีอะไรจะบอกเอม เอมฟังแล้วพยายามเข้าใจหน่อยนะลูก”

.....

เออมมรนั่งนิ่งอยู่ในห้องด้วยสีหน้าเคร่งขรึมวิตกกังวล ริมฝีปาก ขบกันจนเกือบจะกลายเป็นเส้นตรง ตาคู่สวยจับมองอยู่ที่พื้นห้อง เธอแต่งตัวเสร็จแล้ว ชุดเสื้อกระโปรงเรียบๆ ที่พอจะใช้ได้ สำหรับเวลาพักผ่อน เธอหัวผมเรียบร้อย ไบหน้าอ่อนใสเต็มสีระเรื่อ เพียงที่แก้มและริมฝีปาก

นิยมกำลังส่งรถมารับเธอ

มารดาบอกเมื่อเธอกลับมาจากมหาวิทยาลัย เธอหน้าซีด แต่ ว่าสีหน้าของแม่อึ้งดูแยกว่า ทั้งสับสนวุ่นวาย เจ็บช้ำทรมานอย่างไม่เคย เป็นมาก่อน

“เอมจะอย่างไรก็แล้วแต่ แม่ไม่ว่า ไม่บังคับเอมหรอกลูก”

ที่เธอตัดสินใจทำก็คือแต่งตัวรอ เธอจะไป แม่ไม่รู้ว่าจะมีสิ่ง หนักกลัวใดเกิดขึ้นก็ตาม

แม่เธอขายบ้านหลังนี้ให้นิยมไปแล้ว จริงๆครอบครัวเธอไม่ต้อง เป็นหนี้ธนาคาร แต่ก็ไม่เหลืออะไรอีกต่อไป เงินที่เหลืออยู่แม่ก็ได้ใช้จ่าย ไปแล้วเป็นจำนวนมาก จะปล่อยให้เขายึดบ้านไปหรือ จะได้อย่างไร ก็ที่นี่เป็นบ้านของเรา

และครอบครัวของเธอจะไปอยู่ที่ไหน แม่ไม่มีเงินมากพอที่จะ ซื้อบ้านหลังใหม่ และคนอื่นๆ จะพากันพูดอย่างไร บรรดาญาติพี่น้อง มิตรสหายทั้งหลายจะต้องไม่ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปโดยสะดวกง่ายดาย จิตใจของแม่จะรับสภาพเช่นนั้นได้หรือ

เมื่อหาทางออกไม่ได้ เออมมรก็ตัดสินใจที่จะให้แม่ตอบรับแล้ว แต่งตัวรอ

แล้วถ้าพูดกันไม่รู้เรื่องจะทำยังไงดี

“ร่างกายของเราก็อ่อนแอ หวงแหนมันไปทำไม คนอื่นๆ เขาก็ใช้ มันให้เป็นประโยชน์กันทั้งนั้น ทำไมเราจะใช้บ้างไม่ได้..” เธอปลุกปลอบ ใจตนเองทั้งที่รู้สึกแย่มาก

เธอมองภาพถ่ายของสิทธาอย่างเศร้าหมอง เขาอยู่ที่นั่น สีหน้า อ่อนโยนส่งยิ้มอบอุ่นให้ เธอจับภาพนั้นคว่ำลง

เสียงแตรรถยนต์ดังขึ้นที่หน้าประตู ใจเธอกระตุกวาบแล้วก็เต้น แรงไม่เป็นจังหวะ รถคันใหญ่แล่นเลี้ยวเข้ามา แล้วอริยาก็ขึ้นมา บอกว่า “ไม่รู้ว่าใครมาหาพี่เอม”

หญิงสาวหยิบกระเป๋าถือด้วยอาการไม่มั่นคง อริยามองอย่าง แปลกใจ “พี่เอมจะไปไหนหรือ”

“พี่จะไปธุระ” เสียงเธอแหบพร่า

“ธุระอะไร อะไม่เคยเห็นพี่เอมมีธุระอะไรค่าๆ มีต... เลยนี่คะ”

ร่างบางที่สวมส่วนเดินผ่านห้องสาวออกไป ครั้นจะผ่านห้องนอน มารดา เธอก็หยุดเคาะเรียก “แม่คะ เอมจะไปไหนคะ”

เงียบ ไม่มีเสียงตอบ เออมมรได้แต่เดินหงอยๆ ลงมาข้างล่าง ห้องสาวทำสีหน้าแปลกใจเดินตามมาข้างหลัง ผู้ที่ยืนคอยอยู่ เป็นชาย วัยหนุ่มใหญ่ แต่งกายเรียบร้อยกิริยาท่าทีสุภาพ ทว่าดูเข้มแข็งเด็ดขาดอยู่

ในที่ เขาเป็นคนขับรถและลูกน้องคนหนึ่งของนิม
“คุณเอมอมรหรือครับ คุณนิมให้ผมมารับ”
เธอเดินตามเขามาที่รถ เป็นรถยนต์คันใหญ่หรืออีกคันหนึ่งของ
หนุ่มใหญ่ ชายผู้นั้นเปิดประตูด้านหลังให้ ด้วยการทำที่สุภาพอ่อนน้อม
ราวกับว่าเธอเป็นคุณผู้หญิงคนสำคัญก็ไม่ปาน.....

ชายผู้นี้ได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี เขาไม่ได้ชวนพูดคุยได้แต่
ทำหน้าที่อย่างเคร่งครัด จนกระทั่งมาถึงโรงแรมชั้นหนึ่ง แล้วก็ไปเข้าอีก
ที่เดินนำเธอผ่านผู้คนเข้าไปนั่งที่โต๊ะ ในมุมหนึ่งของห้องอาหารหรูที่จำกัด
แสงสว่างให้อ่อนสลัว

“โปรดรอที่นี่นะครับ”

เขาหายออกไป ในระหว่างนั้น บริกรก็ยกเครื่องดื่มมาให้ ราวกับ
ได้รับคำสั่งไว้ก่อนแล้ว

จิตใจเธอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว มองละอองไอน้ำค่อยๆ จับตัว
กลายเป็นหยาดน้ำใสไหลเป็นทางลงที่ร่องแกวอย่างหวัดใจ อีกครู่หนึ่ง
ร่างผอมสูงภูมิฐานของนิมก็เดินเข้ามา เขาเห็นหญิงสาวนั่งรออยู่ที่โต๊ะ
เธอไม่ได้มองมาจึงไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกแอบมอง

ดูเธอสวยสะอ้านพริ้มเพราบาดใจ ชายสูงวัยยิ้มกริ่มด้วยความ
พึงพอใจ เขาแอบมองเธอมานานแล้ว เขากะหឹมเบิกบานเพราะ
ในวันนี้ เธอมาที่นี้เพื่อเขา

เพื่อที่จะอยู่กับเขาเพียงลำพังสองต่อสองโดยไร้ขอบเขตขีดค้น

เขาเดินยิ้มเข้าไปหา หญิงสาวหันมาเห็น สีหน้าบอกความไม่
สบายใจทันที “คุณลุง...” เธอลุกขึ้นยกมือไหว้

“นั่งเถอะ” นิมรับไหว้หนึ่งลงใกล้ๆ “คงไม่ได้รอนานนะ”

“ไม่ค่ะ” เธอตอบแล้วก็เงยบ ทำที่สงบเสงี่ยมเรียบร้อย เขาชวน
คุยและเธอก็ตอบอย่างประหยัดถ้อยคำ

บริกรเข้ามาค้อมหลังส่งเมนู หญิงสาวมองแล้วสั่นหน้า เขาจึง
เป็นฝ่ายเลือกอาหารด้วยท่าที่สบายอกสบายใจ

“เอมอยากจะทำอะไร”

“อะไรก็ได้ค่ะ”

“เอากุ้งไหม...” ครั้นไม่ได้คำตอบเขาก็สั่งอาหารและไวน์ที่เห็นว่า
“ต้องเป็นชนิดดีที่สุด”

เมื่อบริกรรินไวน์ “ชนิดดีที่สุด” ให้ เธอก็ได้แต่มองเฉยจนผู้สูงวัย
นำแก้วของเขามาชนแก้วเธอดังคลิ้ง ทำสีหน้าท่าที่เชิญชวน

“เอมดื่มไม่เป็นค่ะ”

“หัดดื่มซิ รสดีออกนะ แล้วจะได้ทานอาหารอร่อยขึ้น”

ท่าที่คาดคั้นแกมบังคับทำให้เธอต้องยกแก้วบางขึ้นจิบ

“ดีไหมล่ะ” เขาถามยิ้มๆ จับจ้องมองใบหน้าอ่อนด้วยประกายตา
วาววาม หญิงสาวไม่กล้ามองตอบ

“ดีค่ะ”

เขาชวนเธอพูดคุย ชี้อ่อนให้รับประทานอาหารที่ถูกนำมาวางที่ละ
อย่าง ไม่สนใจท่าที่ไม่สบายแกมอึดอัดใจของเธอ ใบหน้าของเขา
ระบายด้วยรอยยิ้ม ประกายตา วาววาม ขณะเดียวกันก็ยังรักษาท่าที่ใจดี
สุขุมภูมิฐานที่เป็นลักษณะประจำตัวของเขา

“นี่ใกล้จะเรียนจบแล้วใช่ไหม จบแล้วจะทำอะไร”

“ยังไม่ทราบเลยค่ะ”

“จำได้ไหม ลุงเคยบอกว่าจะฝากงานให้เอม ลุงพูดจริงๆ นะ
ไม่ได้ล้อเล่น งานดีๆ เงินเดือนสูงๆ รออยู่แล้ว เอมพร้อมเมื่อไหร่ก็
บอกมาได้เลย รับรองว่าจะไม่ผิดหวัง”

เขาทำตัวสนิทสนม เอาอกเอาใจ มือไม้แขนแขนของเขาเริ่มมา
บ้วนเปื้อนอยู่ใกล้ๆ คอยตักอาหารวางลงในจานเธอ เลื่อนแก้วเครื่องดื่ม
ให้ แม้กระทั่งลูบปลายนิ้วที่แกมนวลที่เอียงหนีเป็นระยะๆ ประกายตา
วาววามถึงสิทธิ์อย่างเต็มที่ทำให้เธอยิ่งอึดอัด

“ปัญหาของเอมในเวลานี้ไม่ใช่เรื่องงานค่ะ แต่ว่าเป็นเรื่องอื่น”

“งั้นหรือ...เรื่องอะไร” เสียงถามเหมือนผู้ใหญ่ใจดี

“เอมอยากขอความช่วยเหลือ... ไม่ทราบว่าคุณลุงจะว่ายังไง”

“ลองพูดไปซิ ถ้าช่วยได้ลุงก็เต็มใจช่วย”

“คุณลุงโปรดอย่าเพิ่งยึดบ้านของเราได้ไหมค่ะ”

“ได้ซิ” เขายิ้ม ตอบรับง่ายตาย

เธอนิ่งมอง “โดยไม่มีเงื่อนไขหรือคะ”

“เอมก็รู้ว่าลุงต้องการอะไร”

เธอนิ่งอึ้ง “แต่...เอมจะคืนเงินให้ค่ะ หรือไม่อย่างนั้นก็ขาย
ออกไปเมื่อพร้อม”

เขายิ้มอย่างเป็นต่อ “ก็จะพร้อมเมื่อไหร่ล่ะ บอกได้ไหม”

เธอได้แต่จ้องมองโต๊ะ

“ลุงจะต้องรอนานเท่าไรกว่าจะได้ในสิ่งที่ลุงมีสิทธิโดยชอบธรรมกว่าจะถึงเวลานั้น ลุงคงต้องเสียผลประโยชน์ไปมากมาย เออมย่าร้องขอเหมือนเด็ก ๆ เลย เราเป็นผู้ใหญ่แล้ว มาพูดกันอย่างผู้ใหญ่เถอะ”

หญิงสาวขบริมฝีปาก เอียงหน้าประกายตาที่โลมเลียม

เขาแตะหลังมือเธอ “ลุงต้องการเพียงการตอบแทนเล็กน้อยๆ น้อยๆ เออไม่ได้เสียหายอะไร ขอแค่นั้น เออให้ลุงไม่ได้เซียวหรือ”

“ไม่ได้เสียหาย... คุณลุงคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ หรือคะ แต่ว่ามันทำลายอนาคตของเออนะคะ”

“ทำลายอนาคต... คงไม่ถึงอย่างนั้นกระมัง” เขาหัวเราะเหมือนได้ยินเรื่องขำ “มันจะทำลายอนาคตของเออได้ยังไง เออยังไปเรียนหนังสือได้ ทำอะไรๆ ได้เหมือนเดิม และเมื่อคุณหมั้นของเออกลับมา ไม่เพียงแต่ลุงจะปล่อยให้อเออไปแต่งงาน ลุงยังจะอวยพรและมีของขวัญให้เอออีกด้วย”

หญิงสาวนั่งเงยบังัน ฝ่ายชายจับแขนบาง ๆ ของเธออย่างปลอบ “อย่าซีเรียสไปนักเลย ทำตัวทำใจให้สบายเถอะ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด สมัยนี้ไม่มีใครเขาถือแล้วละว่าจะต้องรักษาพรหมจารีไว้ให้สามี ความคิดนั้น ล้าสมัยเกินไปแล้ว ทำใจให้กว้างหน่อยซิเออ”

เมื่อเธอนิ่ง เขาก็รินไวน์เต็มให้แล้วส่งจ่อให้ถึงปาก เออมรจําต้องรับไว้ ครั้นอีกฝ่ายนั่งมองอย่างบังคับ เธอก็ดื่มมันลงไป

เธอดื่มทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าเขาเจตนาที่จะมอมเมาเธอ

ยอมหรือไม่ยอม ความคิดสองฝ่ายถกเถียงกัน แม้เธอต้องการหน้าตา ทุกคนต้องการบ้านที่เคยเป็นของพวกเธอ

ความจริงมันก็ได้อยู่เหมือนกันที่จะเมา หากว่า ‘เรื่องนั้น’ จะต้องเกิดขึ้นจริงๆ เธอก็หวังที่จะให้มันเกิดโดยไร้สติมากกว่าจะมีสัมปชัญญะครบถ้วนบริบูรณ์

“ตัวลุงก็ไม่มีอะไรน่ารังเกียจไม่ใช่หรือ” เขาถามด้วยรอยยิ้มและประกายตาวาววาม “บางที ลุงจะสอนอะไรดีๆ ให้ก่อนที่เออจะได้แต่งงานจริงๆ”

เธอต้องหลับตาลงอย่างพยายามระงับใจ รู้สึกซิงซังรังเกียจคนพูดเป็นที่สุด

เขาไม่ได้พูดถึงแม่ของเธอเลย ไม่พูดไม่เอ่ยพาดพิงถึงแม่แต่น้อยที่เขาพยายามก็คือทำให้เธอคล้อยตามแม้ว่าจะเป็นไปอย่างจำยอมก็ตามที

มืออาหารผ่านไปโดยที่อาหารของเธอถูกปล่อยให้เหลือทิ้งอยู่ในจานมากกว่าครึ่ง เขาเรียกให้เก็บเงิน เออมรนึกสงสัยว่าหลังจากนี้เขาจะพาเธอไปที่ไหน เธอใจหายเมื่อนึกไปถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

เธอมีนมเพราะไวท์ ในขณะที่ดื่มลงไปนั้น เธอไม่รู้ว่าพิษสงของมันจะร้ายกาจเช่นนี้ เธอต้องใช้ความพยายามทรงตัวเมื่อก้าวขาเดินจนร่างสูงผอมต้องเข้าประคอง

“คุณลุงจะพาเออไปไหนคะ”

คำตอบทำให้เธอชะงัก “ลุงเช่าห้องพักไว้ เราจะขึ้นไปคุยกันต่อ”

“คุณลุงคะ... เออขอกลับบ้านไปก่อน วันนี้เออทำใจไม่ได้...”

“ได้ซิ ประเดี๋ยวลุงจะขับรถไปส่งที่บ้าน แต่ตอนนี้ต้องขึ้นไปเอาทั้งใบขับขี่และกุญแจรถที่ห้อง”

เธอรู้ว่าเขาคงไม่ปล่อยเธอง่ายๆ

มือร้อนๆ แข็งแรงคล้องแขนจับจูงให้เดินตาม หญิงสาวรู้สึกหัวใจหนักอึ้ง สับสนปั่นป่วนและตึงเครียดอย่างที่สุด

เธอคิดถึงสิทธา แล้วก็คิดถึงชลิต

พอนึกถึงคนร่างสูงหนา ใบหน้าสะอาดสะอ้านช่างเล่นที่บางครั้งก็ขุ่นข้องเจ้าทีจิตตามประสาคนที่ไม่เคยถูกขัดใจ เธอก็อยากจะร้องให้

“คุณลุง... กรุณาเถอะค่ะ ขอเออมรออยู่ที่นี้”

“ไม่ได้...!” เขาเน้นเสียง แม้ริมฝีปากกระบายยิ้ม แต่ประกายตาบอกความตั้งใจที่เด็ดขาด “ทำตัวให้ดีหน่อย อย่าให้ลุงต้องผิดหวังนะ”

จากห้องอาหาร เขาพาเดินผ่านผู้คนตรงไปยังแกลลอรี่ ที่มีคนหลายคนยืนรอ ไฟสัญญาณบอกว่าลิฟท์กำลังเคลื่อนลงมา หญิงสาวถอนใจ หากเธอก้าวตามเข้าไปก็เท่ากับตัดสินชะตาชีวิตของตนเอง

แล้วโดยไม่คาดฝัน เธอเห็นผู้ชายคนหนึ่งเดินคุยกันมากับคนอื่น ๆ เธอจำเขาได้เพราะเพิ่งจะได้พบกันเมื่อไม่นานมานี้เอง

เขาคือเพื่อนของชลิต.....

วิชา.....